

## V šoli.

**A**li že hodiš v šolo? Kdaj pa boš? Koliko si star? Koliko si stara? Tako se pričinja navadno pogovor z malimi otroki.

Takisto so že dve leti spraševali Cvetovo Naniko. Seveda ona ni vedela, niti koliko je stara, niti kdaj pojde v šolo — le mati so morali v enomer odgovorjati: „Pet let je izpolnila in drugo jesen pojde v šolo.“

Ta „druga jesen“ je prišla letos. Tisto jutro, ko je bila oznanjena šolska maša in vpisovanje, je stopala Nanika pogumno, par korakov pred materjo proti cerkvi.

„Kam pa, kam?“ so jih ogovorili Belčarjev boter, ko so jih srečali.

„V šolo, v šolo.“

„Pa se ne ve, ali ti Naniko ženeš, ali ona tebe pelje, tako modro gre pred teboj“, so odvrnili boter in šli smehljaje svojo pot.

Česa se naj pa tudi boji Nanika? Gospoda učitelja pozna že dobro. Mnogokrat gredo mimo njih hiše v mesto in se radi ustavijo pri njih, da se prijazno pogovore z očetom ali z materjo. Z gospodom kaplanom sta pa tudi prijatelja. Kadar jih opazi, da gredo proti njih domu, se ne stisne v kot, ali se ne splazi pod skedenj, kakor znajo bojazljivi otroci, ampak gre nalašč pred vežo, jih lepo pozdravi in prijazni gospod ji smehljaje odzdravijo in ji pogladijo belkaste kodrce. Koga naj se torej boji Cvetova Nanika?

Tudi učenje ji ne bo delalo nikake težave. Črke in številke že vse pozna. Naučila se jih je od sestrice. Križ je znala „delati“ pravilno, molitve vedela na pamet po katekizmu. Dobra mati so jo vse to naučili.

Kar pa še ne zna, to pa zdaj zvesto posluša v šoli. Kar ne gane oči od ust učiteljevih in katehetovih, doma pa vse pove materi, kar je v šoli novega videla ali slišala.

Tudi součenke jo imajo rade zaradi marljivosti in bistrosti. Rade so v njeni družbi, in tudi najzanimarnejša se ne drzne, storiti ji kaj žalega.



Srečna Nanika, da ji je Bog dal dobro glavico; srečna, da ji je dal skrbno mamico; srečna, da lahko hodi v šolo! Koliko veselega ji je še prisojenega! Drugo poletje pojde k sv. birmi. Izbrano imajo že mati ljubeznivo botrico. Ta je že namenila, da dá Naniki za darilo lepo molitveno knjižico. Potem bo že iz knjige molila pri sv. maši in z odraslimi vred iz knjige častila Najsvetejše. Da, že prvo šolsko leto se bo Nanika toliko privadila čitanju.

Med drugimi lepimi dnevi, ki čakajo Nanike ob njenem šolanju, bo pač najlepši in najveselejši dan prvega sv. obhajila. Upamo, da ga bo doživela morda še prej kot katera starejših součenk, ker si ga bo prej zaslužila s pridnostjo in učlivostjo.

Glejte, koliko najlepšega in najbolj veselega v življenju užije človek ravno za časa svojega šolanja. Kdo bi se torej bal v šolo? F. G.



## Babica je umrla . . .

**S**olnce je ljubko sijalo. Na klopici pred hišo je sedela stara ženica. Glava ji je globoko klonila, in hrbet se ji je krivil. Obraz je imela razbrazdan, roke vele, koža je postala preohlapna. Oči je imela uprte v tla in je bila zamišljena, kakor bi sanjala o srečnih dneh, ki so bili . . .

Pred njo so skakali njeni vnuki in se igrali. Zdajpazdaj so se kaj sporekli, pa so se obrnili in so bili zopet dobri. Starka se je predramila, pogledala po otrocih in se zopet zamislila. Ustna so ji šepetala: Srečni otroci, ki ste mladi in ker imate skrbno mater! Jaz sem jih pa tako zgodaj izgubila. Pa vse gre . . . Leta so se tudi meni nagromadila. Nič dobrega me ne čaka na svetu. Globok grob že vidim odprt. Vanj me bo kmalu potisnila blede smrt . . . Veliko sem trpela, Bog bodi milostljiv moji duši v poslednji uri! . . . In bridko je ženica vzdihnila, da so pogledali otroci nanjo.